

Sider, vil mene, netop er det rette, nemlig at Sandsynligheden taler for, at de smaa Raagekolonier er til Gavn, de store til Skade. I nær Forbindelse dermed staaer en Udtalelse af det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Sonne), der glædede sig over, at der ikke var Tale om Udryddelse af Raager, men kun om Bekæmpelse af dem; det kan jeg være ganske enig med ham i, men hvis det er Formaalet kun at bekæmpe Raagerne, begrænse deres Antal, bliver man noget betænkelig, naar man i Lovforslaget stadig ser Tale om Ødelæggelse, Tilintetgørelse, hvilket gentages Gang paa Gang. Heroverfor vil jeg gerne minde om, at det i mange Tilfælde har vist sig i høj Grad fordærveligt, at man for stærkt har ødelagt Dyr, der med Rette var karakteriserede som Skadedyr, hvis Nytte man imidlertid først ret har lært at kende, naar de var fuldstændig forsvundet. I den Anledning skal jeg nævne, hvad der er mig bekendt fra en særlig dygtig og erfaren Landmand paa Sjælland, der havde en Raagekoloni indenfor sit Omraade med en saadan Beliggenhed, at hans store Marker rundt omkring Kolonien blev ganske særlig hjemsogt af Raagerne, men han vilde dog ikke have dem ødelagt, idet han gik ud fra, at den Skade, de gjorde, ikke opvejede den Nytte, de gjorde, og det viste sig ogsaa, at i et Aar, der var et af de mest fordærvelige Oldenborreaar, vi har haft, gik hans Ejendom fuldstændig fri for Angreb af Oldenborrerne, medens det meste af Sjælland blev i høj Grad hærget. Her er vi netop inde paa det, som det ærede 5te Medlem for 9de Kreds (Jensen-Grimsbjerg) udtalte. Raagefjenderne støtter sig ganske særligt til Professor Boas; nu ved ærede Medlemmer maaske, at vi for nogle Aar siden fik uddelt et Pragtværk af Professor Boas om Krigen imod Oldenborrerne og deres Larver. I dette indtog Professoren det Standpunkt, at man ikke skulde gribe for stærkt ind i Naturens Husholdning, han mente, at den regulerede sig selv, i Modsætning til den Videnskabsmand, som havde foranlediget en systematisk Forfølgelse af Oldenborrerne. Men saa er det ret mærkeligt at se, at Professoren overfor Raagerne indtager et ganske modsat Standpunkt; her stoler han ikke paa, at Naturen regulerer sig selv, men mener, at man maa gribe til voldsomme Forholdsregler. Det er nu en parentetisk Bemærkning. Landmændene vil sikkert alle have rig Erfaring for, hvor forfærdelig en Skade der kan anrettes af Insekter og Larver. I visse Egne

af Jylland viste der sig for nogle Aar siden pludselig, hvad man ikke havde kendt før, en Hærskare af Fritfluellarver, som ødet lagde hele Havremarker, saa at der intet blev tilbage, og paa Sjælland og i Øernes Skovegne har man Erfaring for, at hvor Oldenborrelarven optræder skadeligt, er insektædende Fugle i det hele taget det virksomste og kraftigste Middel til at bekæmpe denne Insektskade. Naar nogle Fugle tillige er skadelige, synes jeg nok, at man, selv om man staaer som Lægmand, dog har en vis Grund til at advare imod at besvare den Skade, de gør, med et Forsøg paa fuldstændig Udryddelse af dem og tilraade, at man nøjes med at begrænse deres Tal, naar det bliver for overvældende stort. Konklusionen af mine Udtalelser er da, at jeg henstiller til det kommende Udvalg at have Opmærksomheden henvendt paa, at Formaalet vil være en Begrænsning og Bekæmpelse, men derimod ikke en Udryddelse af disse Fugle.

Landbrugsministeren (K. Pedersen):

Jeg var desværre forhindret i at være til Stede under største Delen af Forhandlingen i Dag, men efter det Referat, jeg har faaet af en Kollega, har jeg det bestemte Indtryk, at der er Udsigt til et positivt Resultat med Hensyn til denne Lovgivning, og jeg vil tilsige min velvillige og gode Støtte dertil, for saa vidt den bliver krævet.

Den sidste ærede Taler udtalte Frygt for, at en fuldstændig Udryddelse af Raagerne vilde være uheldig, og det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at Lovforslaget heller ikke gaar ud paa Udryddelse, men paa Bekæmpelse af Raager. Jeg skal heroverfor sige, at jeg tror ikke, der er Fare for en Udryddelse af Raagerne, og dersom man skulde være udsat for noget saadant, er der ikke noget som helst i Vejen for, at man, lige saa vel som man kan vedtage en Lov om Bekæmpelse af Raager, kan vedtage en Lov, hvorved denne Lov sættes ud af Kraft. Erfaringen maa vise, hvorledes man skal stille sig i saa Henseende. Praktiske Landmænd ved i alt Fald med Sikkerhed, at Raagerne i mange Tilfælde gør en umaadelig Skade, og naar den ærede sidste Taler nævnedes de Fritfluere, der havde vist sig i Jylland, vil jeg dertil sige, at det staaer ikke meget i Forbindelse med Spørgsmaalet om Udryddelse af Raager, for Raagerne findes ikke i de Egne, hvor Fritfluere var. Men, som sagt, fuldstændig Udryddelse af Raagerne tror jeg ikke nogen